

Uw bedrijf haakt in op de toenemende flexibilisering van de arbeidsmarkt. Gouden tijden dus. 'Dat valt wel mee. We verhuren administratieve ondersteuning op afstand, zowel van studenten – we noemen ze "cloud workers" – als van zeer ervaren professionals, zeg maar de volwassen, kundige secretaresse die iedereen de afgelopen jaren is gaan missen. Vandaar onze naam: Miss Money Penny is de onverwoestbare secretaresse van de baas van James Bond. We bestaan nu veertien jaar en groeiden elk jaar voorzichtig verder, tot vorig jaar. Toen sloeg de crisis alsnog toe; veel opdrachtgevers concentreerden zich ineens op hun overgebleven arbeidskrachten. Gelukkig was die dip tijdelijk: dit jaar groeien we weer volop, we verwachten dit jaar € 1,3 mln omzet te boeken. Ik denk dat veel bedrijven de crisis hebben gebruikt om zich te ontdoen van niet-gekwalificeerd personeel, voor afslanking en focus op kerntaken. In die zin staan we aan het begin van onze definitieve doorbraak, hoop ik.'

Want werken op afstand is een blijvertje? 'Het is onbegrijpelijk dat in de meeste bedrijven nog steeds het idee heerst dat mensen pas goed werken als je ze kunt zien, als ze om negen uur 's ochtends inchecken op kantoor. We zouden een hoop problemen oplossen door te stoppen met negen-tot-vijfdenken. De filedruk, de overvolle treinen, maar ook de achterstand op de arbeidsmarkt van vrouwen en arbeidsgehandicapten. Vanuit huis werkend personeel is geen fenomeen om bang voor te zijn, dat houden we ondernemers nog elke dag voor. Verdere flexibilisering vergt een mentaliteitsomslag bij managers, van "controleren" naar "de controle houden". Ze zijn nog heel bang om

echte verantwoordelijkheid aan werknemers te geven, merken we. Er zijn uitzonderingen: Microsoft bijvoorbeeld. Al is dat wel een behoorlijk Angelsaksisch bedrijf uiteindelijk – als de winst afneemt, neemt de controle toe.'

Wat ontroert u? 'Ik vind huilen stom. Mijn moeder huilde nooit, wij gingen thuis niet gemakkelijk om met het tonen van emoties. Als ik op de kleuterschool een meisje zag huilen, dacht ik: stel je niet zo aan. Mijn dochter huilt ook niet, dat ik weet. Maar toen een van mijn beste vriendinnen trouwde, met een man die eerder getrouwd was geweest, en ik haar stiefkinderen op het feest zag – die hadden haar helemaal geaccepteerd, daar was zo'n liefde – begon ik te huilen en kon ik meteen niet meer ophouden. Dat zal wel iets met de scheiding van mijn ouders te maken hebben.'

Waarvan ligt u wakker? 'Ik kan weleens een nachtje liggen piekeren over mijn bedrijf. Maar problemen overleven bij mij nooit langer dan twee dagen: dan pak ik ze aan. Daarom is het heerlijk om ondernemer te zijn. Ik heb de controle nodig om zaken die tegenzitten naar mijn hand te zetten.'

Een tafel voor vier, u bent gastvrouw. Uw droomgasten? 'Het zal wel een cliché zijn, maar: Steve Jobs. Aan tafel zitten met een man die de wereld heeft veranderd, daar teken ik voor. Michael Jackson. Een genie, maar ook eigenaardig. Intrigerend, omdat hij ook iets diep triests heeft. En een politicus. Ja, laten we Mark Rutte nemen, als vertegenwoordiger van de politieke elite, die volstrekt aan de verkeerde knoppen draait. Ik vraag me elke dag af: waar-

Tekst: Onno Aerden | fotografie: Mark Prins

“ Door
ouderwets
denken vallen
gekwalficeerde
mensen buiten
de boot ”

om doen ze dat? Ze lezen toch ook kranten? Kijk naar de regelgeving in de zorg, het onderwijs, of mijn terrein, de arbeidsmarkt, waar nu de arbeidsinspectie als een politieagent opereert. Laat mensen vrij! Rutte krijgt van mij een notitieblokje mee aan tafel, kan hij opschrijven wat de politiek kan leren van het out-of-the-box-denken van ondernemers.’

Wat is uw grootste ergernis? ‘Mensen die niet in oplossingen denken. Veel mensen schieten bij vernieuwing meteen in de weerstand. Hakken in het zand. Zowel zakelijk als privé gebeurt dat. Als ik een dakkapel wil bouwen, is de eerste reactie van de burens: “Kan dat wel? Mag dat wel?” In discussies met opdrachtgevers zie ik het ook: als ik een alternatief opper voor een bestaande procedure, gaan vaak eerst de wenkbrauwen omhoog.’

De grootste misvatting over u. ‘Sommige mensen denken dat ik echt lief ben. Dat is een misverstand, hoor. Ik doe altijd heel aardig, maar stiekem ben ik een bitch. Als ik in een situatie kom die ik niet zie zitten, zeg ik dat volkomen duidelijk. Op een toon die geen tegenspraak

CV

Geboren: New York,
14 oktober 1964

Opleiding: 1982-1986 Bachelor
Business Administration
Franklin & Marshall College,
Lancaster, PA

1986-1988 MBA Rotterdam
School of Management Erasmus
Universiteit

Werk: 1988-1993 Diverse
salesfuncties

1993-2000 Lucent Technologies
2000 Start Money Penny

2008 Partner Money Penny
Consultancy &
Training

duldt. Er zijn mensen die dat intimiderend vinden. Daar moet ik echt handiger in worden.’

Seks, drugs of rock-'n-roll? ‘Muziek. Als er een feestje is met muziek, zal ik dansen, liefst de hele avond, met vrienden, vriendinnen. Nooit met mijn man, nee, die is geen danser.’

Wat is uw grote plan? ‘Ik wil graag impact hebben op de maatschappij, structuren veranderen. Money Penny ben ik ooit begonnen om vrouwen meer kans te geven volwaardig mee te draaien op de arbeidsmarkt. Nu denk ik erover ook arbeidsgehandicapten te gaan inzetten. Het verschil te kunnen maken voor gekwalficeerde mensen die door ouderwets denken buiten de boot vallen, dat drijft me. Het gaat mij erom dat werknemers zeggenschap krijgen over tijd en plaats van werk en de verantwoordelijkheid hun werk zelfstandiger te kunnen uitvoeren. Die zaken zijn voor mij dus een middel, geen doel op zich. Om dat doel te bereiken, zoek ik schaalgroottes. We praten nu met andere aanbieders om echt een vuist te kunnen maken. Dat is heel spannend.’

Wat hebt u verzwegen op uw cv? ‘O, mijn opleiding. Ik ben door mijn moeder naar het gymnasium gestuurd, dat was een ramp — ik speelde nog met poppen op mijn 12de, ik was totaal niet met leren bezig. Dat werd havo. Door naar Amerika te gaan, omzeilde ik een vwo-opleiding hier. Ik heb een lange omweg gemaakt om mijn papieren te halen. Dat vond ik nooit zo sterk. Al kan ik dat nu als iets positiefs zien.’

Wat was het beslissende moment in uw leven? ‘Eind 1999 was ik bij Lucent verantwoordelijk voor het Telfort-account. Als ik die klant zou binnenhalen, zou dat me een flinke bonus opleveren, maar vooral ook een promotie. Het eerste gebeurde, het tweede niet. Mijn chef, nog steeds een goede bekende van me, zei: “Jij moet geduld hebben.” Toen ben ik gaan denken: kan ik het zelf niet allemaal beter? Het geld stelde me in staat begin 2000 op te zeggen en dat hele jaar aan de start van mijn bedrijf te werken. Een geweldige beslissing, vind ik nog steeds. Al kon ik dat ook makkelijk omdat mijn echtgenoot, partner bij EY, elke maand geld binnenbracht. Ik raad vrouwen aan die zonder zo'n back-up zelf een bedrijf willen starten, nog eens goed na te denken. Tja, niet heel flexibel inderdaad, maar zo is het wel: echt ondernemen vergt enige ruimte, ook financieel.’